

νος που πρόφερα αυτά τα λόγια, ώστε μούδιασαν οι άνθρωποι κ' άρ-
χισαν να πιστεύουν πως είχε πλημυρίσει ο Πηνελόπειος, όταν ξέσπασε
στα γέλια ο Μήτρος Τρουβάρας, λέγοντάς μου :

— Μπας και σέ γέλασε, αφεντικό, ή Μαγεμένη Αίμνη ;
— Άσα ! Αυτό θύνα ! Είπαν κ' οι άλλοι κ' άρχισαν νά γελούν
κ' αυτοί εις βάρος μου.
— Τί πράγμα είνε αυτή ή Μαγεμένη Αίμνη ; τους ρώτησα με με-
γάλη περιέργεια.

Τότε ο γεροντιότερός τους μου είπε :
— Θά σ' άπολογηθώ. Σε κάποιο χωριό εδώ γύρα ένας παπās,
διωβολάπαπας, αφεντικό, —κάποι ήμέρα και μαύη του— άμάρ-
τησε με τί θυγατέρα του μερά μεσημέρι. Φούσκωσε ή Σαλαματιριά
άπ' τή μεγάλη άμαρτία κ' έπνιξε όλον τον κάμπο, άπ' τά Τρίκαλα
ώς τά Φάρσαλα, πάφηνγαν κατακει, για νά γλυτώσουν, και τους έ-
πνιξε και τους δυο ! Από τότε κάποιτες—κάποιτες, άκροχινόπαρο και
τό χειμώνα, όταν ύστερ' από βροχές είνε κατακάθαρη και θαλπερή
ή μέρα, λιμνώνει ο κάμπος που και που για νά μās θυμείη τήν άλυτη
άμαρτία εκείνου τ' αναθεματισμένου του παπα, που τρέχει με τή θυ-
γατέρα τον δόλογο τον κάμπο μέρα—νύχτα και δεν βροίσει λαρωμό
και ήσυχία ποτέ. Θά τρέχη, θά τρέχη ως τή Δευτέρα Παρουσία που
θά τον δικασί ο Θεός ! Αυτό τό λιμνωμα, αφεντικό, τό λέμε έμεις
οι Γκαρσοκινήδες Μαγεμένη Αίμνη !

Και τελειώνοντας τή διήγησή του ο γερομεστονιτής, ξεκινήσαμε
για τό χωριό.

Τ' άλλάγο μου στενοχωριόταν νά περπατά με τό βήμα των άλλω-
γων και των ζωντοβλιών των χωριών κ' όλο δάγκανε τά χαλινάρια
του και σήκωνε τό κεφάλι του κ' ίδρωνε άπ' τή στενοχώρια του και τό θυμό του που δεν
τ' άφαινα λεύτερο νά φράσ σέ μιά στιγμή τό διά-
στημα του δρόμου ποίχε κάνει ως τό Μεσάντιον
κ' όλο φουρούσε κ' έφριζε και φουρνιούσε.

Βγαίνοντας έξω από τ' άμπέλια, κίτταξα
πρός τήν "Ατ—Κυριακή, που ήταν ο δρόμος
μας, και δεν είδα τήν πλημύρα ή τή «Μαγε-
μένη Αίμνη» των χωριών του κάμπου τής
Θεσσαλίας

Είχε εξαφανιστεί με όλα τά φασά νερά της
και γλίωσε στη θέα της τ' όρασι λειάδι και
κοφηνάσε ήσυχο—ήσυχο τό δεντροτόμο κ' ό-
μοφο χωριό.

— Δεν σου είπαμε έμεις, αφεντικό, δι σέ
γέλασε ή Μαγεμένη Αίμνη ;
'Αποσβολώθηκα και λούφαξα, άπόλυτα τό
χαλινάρια του φαροί μου κ' έγινα βορπάς από
μπροστά τους...

Ύστερα από χρόνια, διαβάζοντας τή Φυ-
σική, είδα τί γράφει για τον άντικατοπτρισμό
και κατάλαβα ότι ή Μαγεμένη Αίμνη του κά-
μπου τής Θεσσαλίας που κυνηγεί τον άμω-
πολό παπα με τή θυγατέρα του, δεν είνε άλλο
παρά τό φαινόμενο
του άντικατοπτρισμού.

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η Έλισάβετ, ή περίφημη βασίλισσα τής Άγγλίας, συγκα-
τέλεγε τήν ύποκρισία μεταξύ των άρετών και έλεγε, δι είνε
ένα προτέρημα άπαραίτητο για τους κυβερνήτες των λαών.

Μιά μέρα, κάποιος Άγγλος ιεράρχης τόλμησε νά τής παρατη-
ρήσει, δι σέ μιά όρισμένη περίσταση φέρθηκε περισσότερο σάν δι-
πλωμάτης, παρά Χριστιανή.

— Βλέπω καλά, του άποκρίθηκε ή Έλισάβετ με ειρωνεία, δι
διαβάσατε όλα τά βιβλία τής Γραφής, εκτός τής Βίβλου των Βασι-
λέων...

Ο Πάπας Γρηγόριος ΙΓ', όφειλε τήν έκλογή του, κατά μέγα
μέρος, στην ύποστήριξη του καρδινάλιου του Μπορομέ.

"Όταν όμως ύστερ' από κάμποσο καιρό ο τελευταίος πληροφορή-
θηκε μερικά νεανικά παραπτώματα του Πάπα, του είπε :

— Άν εγνώριζα αυτά, σέ βεβαιώνω, δι δεν θά σούδινα τήν
ψήφο μου.

— Ηουχάσσετ, άγιε πά-
τερ, άποκρίθηκε χαμογε-
λώντας ο Πάπας. Τό "Α-
γιο Πνεύμα τά γνώριζε
κ' αυτό ίσα—ίσα σάς έ-
γέννησε νά με ύποστη-
ρίξετε...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η Έξυπνες άπαντήσεις του Ζάν Μωρεάς. Τί σημαίνει ή λέ-
ξις «παραδοξολογία. Μιά ιδιοτροπία του ποιητή. Τά ενό-
ματα των γκαρσονιών. Ο Άμιλλας. Ένα έξωφρενικό ποιή-
μα του Έξαρχοπούλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Μωρεάς άγαπούσε τις έτοιμες άπαντήσεις και τις μετաχειριζό-
ταν συχνά στην ζουβέντα του.

Μιά μέρα, κάποιος επίτολιος, που δεν ήθελε νά παραδεχτή ή
γνώμη του, τον κατηγορήσε ως παραδοξολόγο.

— Άγνοώ τί σημαίνει παραδοξολογία, άπάντησε μ' έτοιμότητα ο
Μωρεάς. Νομίζω όμως δι είνε τό όνομα που δίδουν οι ήλίθιοι στην
άληθεια...

Μιά μέρα, ο Μωρεάς μπήκε μαζί με κάποιον φίλο του σ' ένα σού-
ζοπολείο.

Μόλις κάθησαν, παρουσιάστηκε ο υπάλληλος. Άλλά πριν του δώ-
σει τήν παραγγελία, ο Μωρεάς είχε τήν έμπνευσι νά ρωτήση τ' όνο-
μά του.

— Ονομάζομαι Κάρλος, άπάντησε ο υπάλληλος.
— Αυτό τό όνομα είνε βλακώδες ! φώναξε ο ποιητής. Δεν μπορώ
νά καθήσω σέ καφενείο που έχει γκαρσονί με τό όνομα Κάρλος.
Πάμε άλλοδ...

Και τραβώντας τον φίλο του, έφτασε σ'
ένα άλλο καφενείο, όπου ο Μωρεάς, μόλις
μπήκε, φώναξε με τή βροντερή του φωνή :
— Άμιλλα ! Άμιλλα !...

Ένα γκαρσονί παρουσιάστηκε τότε, πρόθυ-
μο νά άπαιτητή τον ποιητή. Τό γκαρσονί αυ-
τό δεν τό λέγαμε φουσιά Άμιλλα. Τό είχε βα-
φτίσει έτσι ο ποιητής. Και δέχτηκε, χωρίς νά
θυμώσει, τό άρχαιοπρεπέ και ποιητικόν όνομα
«Άμιλλας», για νά μη χάση τά ποιητικόν
του ένδοξου νοσηύ του.

Τήν ήμέρα που έφτασε στο Παρίσι, ο Μω-
ρεάς φώτισε τις άπισκοπές του σ' ένα άμάξι.

— Που θέλετε νά σας οδηγήσω ; ρώτησε
ο άμιάς πριν ξεκινήση.

— Στο διάβολο ! Θέλει και ρώτημα ; φώ-
ναξε ο ποιητής. Στο ξενοδοχείο των... μεγα-
λων άνδρών !...

Κατά τά μέσα του παρελθόντος αιώνας,
ζούσε στας Άθήνας ένας περίφημος τύπος, ο
ποιητής Έξαρχοπούλος, ο οποίος είχε γίνει
διάσημος από τους έξωφρενικούς στίχους του,
τήν μωσαϊκή ζωή που ζούσε κ' ακόμα από ένα
κυκλοφόρησε στα 1843 με τον τίτλο :

«Έκτασις ποιητική περι τής πολιτικόν... Ηλιακής Γαλλίας» !

Γιά τον Έξαρχόπουλο έχουμε γράψει διάκληρη σελίδα στο «Μπονο-
χέτο». Νά τώρα μερικά στίχοι του, παρμένοι από ένα «Ε π ι τ α
φ ι κ ό ν», καθώς τό όνομάζει, ποίμα του :

«Επειδή καθώς τρέχει με δριμύη
ο χείμαρρος τής θαλάσσης και ο ποταμός του Δουνάβεως
έτσι και ο νοός ενός μεριστον άνδρός, ο νοός του ο λαμπρός
όπου τās μεγάλας και ήλιακάς σκέψεις των γνώσεων του μεγα-
λου νοός

ένος άριστου άνδρός καθώς ο άδάμαντας... Άναπολέων
κόπτεται ο ύπνος του και τό φαγή
και έτσι δεν είνε ίδιον του καθενός ήλιακά νά θεωρηή
έάν ή φύσις δεν τον διορηή.

Και ίδου ή Ρόδος, γεύ, ίδου και τό πήδημα, άρέ,
"Ο έστι διά νά ήτο τούτουν ύψηλοϋ και ήλιακού
μεριστον του νοός κρείσσος και γνώσεως
ο αιδίμος Μπονοπάτης

δεν έκάθησε ποτέ εις τήν τράπεζαν, ούτε τρία κάρτα.

Τοιούτες χάρες ύψηλές είνεν ο αιδίμος
καθώς τό λές λαμπρές στολές,
λεμπμαλέ, πιάστε τήν ταμπάκα του που έπινε ταμπάκο
νά φανταστήτε και σεις τής δόξης τό άκράτο !

"Όταν κάποιος έπέφραζε τον Έξαρχόπουλο για τους γριφοδέις
και άκαταλαβίστικους στίχους του, ο ποιητής τον έκδικήθηκε με τό
ακόλουθο άμύμητο επίγραμ-
μα :

"Όταν ή αρκούδα φορέ-
(σει λαχούρι
κ' έρωτευτεί γαιδούρι,
και γεννήσει μελανούρι,
για δεις μούρη !...

